

Наш Лемко

РІК II.

Ч. 3 (27)

Львів, 1-го лютого 1935

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.

NASZ LEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 вол., Чвертьрічно 1'— вол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

ЧЕХИ ПРО НАС

В „Ранніх новінах“, часопис—що виходить у Празі, була велика стаття „Доля українців у Польщі“.

Вечір колядок і щедрівок

Відомий український хор в Чернівцях (Румунія) — „Буковинський Кобзар“, що працює під провідом др. Бойченка, влаштував в салі Народного Дому в Чернівцях багатий програмою Вечір колядок і щедрівок. Вечір мав повний успіх і був правдивим духовим підйомом та кормом духа.

Українці в Югославії

В українським Керестурі почали будову Народного Дому збірним зусиллям усіх українців Югославії. Збірки йдуть досі дуже добре. Владика Нярадий побував у Білгороді, де відбув наради з білгородським митрополитом Родичем і зложив вирази співчуття та глибокого жалю з приводу смерти короля Олександра намісникові князьові Павлові. Хор богословів, що їхав з єпископом Нярадим дав два концерти українських пісень у Білгороді. З початком грудня м. р. висвятив єп. Нярадий в Крижевцях двох нових священиків українців та надав їм нові отворені українські парохії. Українці Югославії визнали своїм гимном відому в нас пісню „Боже, вислухай благання“. Також українці в Загребі відсвяткували день 1-го листопада панахидою, урочистим богослуженням і сходами з рефератами.

Під знаком ощадности

У Старому Самборі відбулося заходом Окружного Союзу Кооп. „Свято Ощадности“, крім цього день ощадности влаштовано в кільканадцятьох селах повіту, бо ощадність веде до загального добробуту.

В пам'ять М. Грушевського

У Празі відбулася панахида за душу бл. п. Грушевського, яку відправив архієпископ Саватій та жалібна академія, на якій обговорили діяльність Покійного історика та вченого промовці в низці рефератів. Також Союз українських організацій в Болгарії влаштував, запросивши до — співпраці болгарський учених і письменників та відомих болгарський хор „Родина“, велику панахиду й жалібну академію в пам'ять М. Грушевського, на якій говорив про Покійника письменник Ст. Чілінгроб; на академії було багато українців та болгар. Болгарські часописи присвятили смерті нашого історика багато місця.

Американське Об'єднання видало поклик до всіх українців Америки відсвяткувати пам'ять М. Грушевського, враз зі святами 22. січня, причому доручує запрошувати на ці свята якнайбільше англійців та виголошувати реферати про Покійника і про терор на Україні, теж по англійськи.

Не забувають рівнож про Покійника українці в Парижі. Українська громада в Парижі влаштувала теж в пам'ять бл. п. М. Грушевського жалібну академію, на яку прийшла не тільки вся українська колонія в Парижі та багато французів, але й представники Грузії, Азербейджану та Кавказу.

Знов у церкві св. Юрія в Нью-Йорку вислухали всі українські товариства за морем і — багато вірних — та були присутні підчас такої панахиди. З цього бачимо, що українська душа, де вона не була бється в одно..., та це дає нам віру в дальшій боротьбі за наше існування до послідовности — до ясних днів.

В НІМЕЧЧИНІ ЧИМРАЗ МЕНШЕ ЖИДІВ

В 1925 році було в Німеччині 564.379 жидів. Хоч жиди сильно розмножуються, то в 1933 році їх стало там менше на 64.697, себто на 11 і пів процент. Усіх жидів було в 1933 році в Німеччині 499.682. В 1934 році число їх мусіло також зменшитися. Більшість тих жидів примістилася в Польщі. Ось недавно приїхало до Варшави кільканацять жидівських купців, котрі мешкали в Зарській області. Та зі страху, що після плебісциту їм прийдеться жити під Гітлером, вони звинули свої підприємства та схоронилися до Польщі.

СКІЛЬКИ РОБІТНИКІВ ВЕРНУЛОСЯ З ФРАНЦІЇ

Обчислили, що в 1934 р. вернулося з Франції до Польщі 11 тисяч робітників. Більшість їх працювала в копальнях вугля.

Не забувайте відновити передплату за „ДЗВІНОЧОК“

Не будемо доказувати, яких чудес доказує „Дзвіночок“ між нашою молоддю. Він сам за себе повідає. Адреса: „Дзвіночок“ Львів, Руська 18

50-ліття читальні „Просвіти“

Село Вербиця, равського повіту обходило недавно врочистим богослуженням та академією 50-ліття місцевої читальні „Просвіта“. На святі виголосив промову др. Іван Брик, голова „Просвіти“ у Львові, крім цього говорило ще кількох бесідників. Водночас відбулася в читальні вистава книжки.

Приєднуйте нових передплатників «НАШОМУ ЛЕМКОВІ», бо часопис — це сила, яка найкраще свідчить про свідомість народу.

Лемківські справи

Від якогось часу ми тут на Лемківщині бачимо ще одну облуду і підлість криницького «Лемка». Ото від приїзду Апостольського Візитатора з Риму і за весь час його побуту в краю, криницький «Лемко» змінився, бо за той час не помістив ні одного нападу на священство. Здавалося, що він вже покинув свою собачу роботу, та це тільки здавалося, бо горбатого вже і могола не (випростає) поправить. Скоро тільки Ап. Візитатор опустив наш край, зараз в «Лемку» появилися напади на наше священство, як також і на Єпископа — видно, що без того він вже жити не може. Тепер по іменованню Ап. Адміністратора Впр. о. В. Масцюха, насувається питання, чи «Лемко» даліше буде оклеветувати священство, яке буде даліше на Лемківщині? Чи Ап. Адміністратор зареагує на сю обиду свого священства, і чи «Лемко» послухає? А як не послухає, що тоді зачнетесь? От такі і тим подібні насуваються питання всім тут на Лемківщині. — Нового Ап. Адміністратора москвофіли з під стягу «Землі і Волі» прийняли нерадо тому, бо кажуть, що він не уділявся в їхньому політичному життю. Зрозуміло, що священник, а до цього вчений не міг брати участі в політиці банкрутів, які процидрили народне майно і воно пішло на бубон. Цікаво многим, як новий Ап. Адміністратор відноситься до всего українського, а головню яке становище займе до української справи на Лемківщині. Про цего ученого тим самим і поступового священника не будемо нічо в тій справі казати від себе, бо про це він прилюдно вже сам сказав в 3 ч. «Ниви» з 1934. р. на 83 стор. так: **«В дійсности Лемки є своїм говором, звичаями, ношею, вдачею, найдаліше на південний захід висуеним українським гірським плем'ям, хоч може більше, чим інші українські племена, виказують побутову відрубність».** Для нас це вповні вистарчає, що сказав цей учений священник-лемко про лемків і то в «Ниві», лише не знати, що на таке скаже криницький «Лемко», і чи для него то вистарчить?

Дуклянський.

Використовуйте зимові вечори на спільне навчання, поборюйте неграмотність: не сміє бути у Вашій Рідні ані одного неграмотнього.

Переломові дні в історії України

22. січня — Україна понад усе!

Січень 1918-го року, 3 півночі наступають на українські землі большевицькі банди. Україна в стані війни з Москвою. Не з царською Москвою! Царат не існує, царат розторошений. Війною на Україну йде нова Москва, червона, та, що досі облудно проповідувала: «Самоопределение вплоть до отделения!».

На Україну звернена увага цілого світу. В Берестю йдуть мирові переговори з центральними державами і бере в них участь окрема делегація Української Народньої Республіки. 11-го січня вступає в офіційальні взаємини з Україною Франція. Визнання Української Держави Францією та Англією — спонукали Центральну Раду, революційний парламент України, зробити черговий крок вперед: проголосити самостійність Української Народньої Республіки. І зробила вона це **Четвертим Універсалом дня 22-го січня 1918-го року**, сповіщаючи, що:

«Від нині Українська Народня Республіка стає самостійною, від нікого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу».

В огні й бурі пробуджена Наддніпрянська Україна проголосила свою незалежність. Українська Держава стала фактом доконаним. На захист державности України перед північним наїзником стає цвіт нації.

Минув рік. Знову день 22-го січня. Знову на Софійській Площі в Києві зібралися непроглядні маси народу. Відбувається свято з'єдинення, на якому оповіщується зібраному народові ухвалу Української Національної Ради в Станіславові з дня 3-го січня 1919-го року в справі злуки українських земель, що досі належали до Австро-Угорщини, з Наддніпрянською Україною та універсал Директорії.

І знову, як рік передтим, з півночі наступали на українські землі большевицькі банди.

А на Галицькій Землі цим разом йшли бої за Львів.

День 22-го січня — це дійсно, як зазначив незабутній проф. Грушевський, «великий, просто необчислимий у своїх наслідках перелом в історії України».

День 22-го січня цей перелом

— 0 —

ГОЛОС НАШОГО ЧИТАЧА.

Нам пишуть: читаю «Нашого Лемка» від початку до кінця. Мушу сказати, що я став іншим чоловіком. Мені на душі радісно стало, я віродився, бо все щось на серці залягало. Я тужив за чимось, шукав і найшов. Відколи «Наш Лемко» прийшов до моєї хати, став я сильним. Віра в майбутнє нашого Народу дала мені силу боротися успішніше з щоденними турботами. «Наш Лемко» став для нас лемків усім: школою, дорадником-учителем, братом-другом. — Засилаю двох нових передплатників для «Нашого Лемка», бо незломно вірю, що не буде скоро ні одної української хати на Лемківщині, де би не читали «Нашого Лемка». Тому всі візьміться до поширювання «Нашого Лемка».

Бувший «господин».

— 0 —

Присилайте нам свої спомини з часів, як примушували Вас коротати свій вік в Грацах, Сан Андре — Талергофах — складені на правді. Це історичні докази, тому цінні.

Подяка

Допомоговому Комітетові при Союзі Селянських Спілок у Львові, вул. Міцкевича 7.

Хвальна Редакція «Нашого Лемка». Просимо помістити нашу подяку.

За присланих нам через Союз Селянських Спілок 100 зл. (сто злотих), яко допомогу потерпівшим від повені літом минулого року складаємо сердечну подяку.

Ми вповні зрозуміли Ваші братерські почування і тишимося тим, що Ви нам подали руку.

Дай Боже, щоб ми собі так взаімно помагали.

Рівнож дякуємо всім жертводавцям, котрі хоч так тяжкий час, прийшли нам забутим в далеких горах з поміччю, не великою, але для нас милою запомогою.

В імени всіх запоможених складаємо всім широ лемківське «Боже заплать!»

Святкова велика, дня 9. січня 1935. р. Комітет розділювання допомоги.

Дрань Миколай, Майхрич Миколай, Нестер Іван.

„Свій до свого“

Український гріш в українські руки

В салі Народньої Торговлі в Сокалі відбулася анкета в справі клича „Свій до свого“, получена з показом виробів українського промислу. Саля була набита. Погляньмо, як виглядає ця справа у нас на Лемківщині. Українське громадянство давно зрозуміло вже на Лемківщині, що здорові, народні думки про заснування своїх торговельних установ — це одинокий лік збутися чужих посередників — ворожо настроєних до українського життя в Карпатах. Днесь вже годі заперечувати, що українські села на цій Лемківщині, — хто не вірить — хай піде від Волосадки здовж Карпатами, ген аж за Попрад ріку, Дунаець — стріне чисто українські села! — що ці села горнутья радо до всього, що своєрідне, українське дороге, давно бажане. Одначе само село покишо безпомічне. Справді вкрита українська Лемківщина сіткою кооператив, але центр, осередок життя — місто доволі часто не має українських установ, складів, крамниць, де міг би український селянин набувати товари, привозити до своїх кооператив. З повним довірям відноситься українець-лемко до своїх товарів, хоче їх купувати, хоче, щоб українське майно, стан посідання на своїй батьківській землі закріплювався, щоб вкорінювався, бо це принесе користь та дасть працю безробітному українцеві. Українець-лемко поможе кожному, хто прийде в гори з рідними завданнями. Дало себе обманути українське село в Горличчині, як засновано кооперативну крамницю в містечку Горлицях, не жаліло своїх датків, щоб вдержати це торговельне підприємство, і яке скоро завалилося через несовісну працю „москалів“. Рвнож в Лську зійшла на манівці „Нива“, бо її брак було ідейного проводу. Тут мало українське село ще один доказ, що московські проводирі дбали завше про свою наживу, а ніколи не бачили про добро селянина. Таким все байлуже, коби лише торочити народне майно. Хто загладив сяниський „Бескид“? — Також московські лизуни, що пили та їли, а нарід послідню кервавицю від уст собі віднімав, давав, щоб ратувати промислове вогнище в місті. — Кажемо „московські“ — бо така є воля наших братів українців на Лемківщині, які показують це словами та сотками листів, що кромі горстки завмираючих москалів, немає вже днесь в українським селі на Лемківщині других — тільки

чисто українське населення! Цей саме український нарід домагається в скріпленню свого стану посідання оснувати негайно свої народні промислово-торговельні осередки в містах і місточках на Лемківщині. Можливо, що в других сторонах, де живуть українці тяжко було та не могли вдержатися кооперативні гуртівні, одначе на українській Лемківщині, де українське село домагається цього, мусять повстати такі міські кооперативи, склади українських товарів та продукції. Берім це з чисто купецької сторони: горлицька округа з дооколичними селами числить під теперішню пору 18 тисяч українського населення, грибівська округа 9 тисяч, мушинська 22 тисячі, короснянська 9 тисяч, дуклянська 14 тисяч, риманівська 17 тисяч, сяницька 22 тисячі, балигорідська 15 тисяч, ліська 23 тисячі, динівська 15 тисяч, лупківська 12 тисяч, стрижівська 6 тисяч, буківська 14 тисяч, разом — 196 тисяч; припустім, що як тільки десятий буде купувати свої вироби в своїх заснованих українських торговлях — тижнево лише за 1 злотий, тоді місячно буде 19.600 зл. обороту, а це дасть 411.600 зл. річно. Берім дальше, що піде одна третя за вдержання прислуги, винайом пристанови, хати, податок, патенти і т. п., тоді лишиться український гріш в українських руках; буде село полагоджувати свої потреби в українських крамницях, витремо чуже марево в українських землях.

Не сміємо довше сидіти зі запоженими руками! Знаємо, що знаходиться в кожному місті на Лемківщині гурток ідейних одиниць, вони повинні без викрутів, без умивання рук братися до народньої роботи. Хліба щораз більше не стає!.. Боятися Соловків — не має основи, бо жорстоку, тернисту дорогу до крашого завтра, до мети й другі — сьгодні вільні народи жертвами вистелювали; ірландці коротали свій вік в тюрмах, зі сербів дерли шкуру турки, швайцарців гнобили австрійські посіпаки, поляків гнали на Сибір, фінів та других народів голодом морили, але тверда воля, рішуча постанова вивзла ці народи на вільний шлях.

Нам не вільно грішити лінивством, небадістю, як хочемо засісти в колі вільних, ніким непоневоленних народів! **Не сміємо байдуже марнувати покликання — бо як в молитві „амінь“,**

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

По кількомісячній недужі померла 26. X. 1934. р. в Форд Сіті, Па. в Америці — **Юліянна Зубик**, дружина Ореста Зубик, мати Павла і Володимира Зубиків. Похорон відбувся в понеділок 29. жовтня 1934. р. при українській Церкві Пречистої Диви Марії у — Форд Сіті, Па. при величавім супроводі громадянства.

Покійна належала до Товариства Січі від 63. Українського Національного Союзу, все тямала про долю залишених братів в Старім Краю; родом зі села Лужок долишній — (Галичина), приїхала до Америки ще в діточих літах з ріднею, що живе тепер в місті Детройт-Міхиген. Осиротила передвчасно — бо у своїй весні 27 літ — двох нелітних синів-сиріт та мужа. Вічна її Память! — Щирі вирази співчуття складає передплатникові п. Орестові Зубик, Редакція і Адміністрація »Нашого Лемка«.

Заклик Музею Визвольної Боротьби України в Празі. Музей гаряче закликає всіх — і організації і окремих осіб спішити з пожертвами на будівлю Українського Дому в Празі. Настав ювілейний рік десятиліття Музею, що має принести йому власний музейний дім. Здійснення цього залежить від кожного з нас. Кожен мусить дати свою жертву, організувати збірку в своєму товаристві й серед знайомих. Кожен має подбати, щоб та організація, до якої він належить, також стала учасником великої національної справи наших днів. Ні від кого не вимагається непосильних жертв — хай кожен дасть лише стільки, скільки його спромоги. Але хай дадуть усі й разом. Настів крайній час!

Пожертви посилати на адресу Директора Музею проф. Д. Антоновича.

Степан Руданський.

Холодно

Сидить голій циганчук,

Аж мало не плаче.

— »Тату! — каже, — холодно!

Зуб за зуба скаче!»

А той йому поясок:

»Та на, не журися!

Коли тобі холодно,

То підпережися!»

так без творчої праці будемо все на наших батьківських землях сп'ним оруддям в чужих руках.

ПО ЙОРДАНСЬКИМ СВЯТІ

Свято Йордану у Львові

Традиційне Свято Йордану у Львові, як минулими роками, так і цього року відбулося з усією величавістю при масовій участі вірних. Чину водосвяття dokonав біля криниці в ринку Преосв. Н. Будка в супроводі численного духовенства. Підчас богослуження співав добре вишколений хор богословів.

Після водосвяття відбувся довкала ринку процесійний похід під проводом Преосв. Н. Будки, що кропив вірних свяченою водою. В тому поході йшли процесії поодиноких львівських церков під проводом своїх священників.

Свято Йордану в Перемишлі

Свято Йордану у Перемишлі відбулося дуже величаво. По архиєрейській Службі Божій пішла з катедри процесія і маса народу на Сян під проводом Преосв. Кир. Йосафата в супроводі численного духовенства, де посвятили воду. Одночасно улажено окреме Свято Йордану для вояків.

Православних не було на Сяні.

Водохрестя в Сяноці

Свято Йордану в Сяноці відправив торжественно новоіменований Апостольський Адміністратор др. Василь Масцюх в присутності численного духовенства о. пароха Константиновича, о. Полянського, о. Венгриновича, о. Білинського, о. Романкова, о. Кузьмінського, о. Підгарбія з Вільхівця, о. Мигалья з Сянічка.

Свято зачалось торжественною Службою Божою в парохіяльній церкві.

По Богослуженні вийшла з церкви процесія, попереджувана компанією війська з музикою на чолі, що цілий час грала колядки. За ними йшли делегати місцевого „Стшельца“ зі своїм прапором і церковні хоругви. Процесію замикав ап. адміністр. др. В. Масцюх, за яким йшли представники влади й вірні в числі 5 тисяч людей.

На Сяні вирізано в леді хрест і тут dokonано торжественно Водохрестя.

По торжестві гостив всіх гостей о. парох Константинович сніданням; на ньому були присутні всі представники й запрошені гості.

Вечором відбувся концерт в „руському“ „Народному Домі“; перед домом поставлено браму з написом „Витай нам, Владико“ і прибрано

державним, папським і московським (трикольорним прапором). Концерт перетягнувся довго в ніч.

Як довідуємось, ап. адміністр. о. др. В. Масцюх іменував того дня місцевого пароха о. каноніка Константиновича архиїяконом Каничули.

Нова мудрість.

Хоч в „Нашім Лемку“ немає місця на „терлефейки“, одначе, це що пише „Greko-katolik“ (опікун лемкополяків?) варто передрукувати.

В ч. 5. того „Gr.-kat.“ „установили якийсь там „визщий мудрагель“ статтю під наголовком: „O czystość greckiego obząduku“. В тій статі доказує, що як тільки ми прийняли віру християнську то відразу: „obządęk słowiański przybrał za Bożem przewidyzeniem i wolą charakter tego kraju, to jest polski, w cerkwiach były organy, śpiewano suplikacje, polskie pieśni do służby Bożej, używano dzwonek (днесь кивають пальцем), kazania w cerkwiach po wsiach i miastach były tylko po polsku, a nie w chłopskim narzeczu „żargonie“.

Ваню, чуеш? Твоя мова до проповідання слова Божого не надається! „A księza ruscy nawet „Ojciec nasz“ odmawiali po polsku“. „Панове грабйове“ давали „w swoycz majątnoszczach“ грамоти „z pryułyamny“ на виріб.. wudky у рува“ кілька „лем“ їм було її треба. А ключі від церкви жид тримав. З того зовсім ясно, які могли бути порядки. Ми знаємо, як давно було і хто тому винен.

Дальше — той „мудрагель“ планує: „Cerkiew musi wrócić do dawnego stanu czystości obządkowej“... — Бідаку! Хто так „мажи“ мусить знати, що милиться! Ми, лемки, мусілиби тоді перероджуватися в пралисах. Та нам не хочеться! Най ними зробляться тоті, що „będą się modlić po lasach i stodółach“. Се як-раз для таких „той поврут“ Ми дякувати Богові живемо в ХХ. століттю. (Бувший господин).

ПОКИНУВ РІДНЕ СЕЛО.

По різдвяних Святах виїхав до Америки п. М. Дудра, студент філь. На поручення влади мусів покидати рідне село Гладишів. Тьма народу працала його з плачем, бо це ідейний працівник, трудився над піднесенням освіти між нашими братами селянами. На цій новій дорозі життя, бажає залишена рідня п. М. Дудрі всего найкращого, як рівнож просить ніколи не забувати про долю залишених братів. Помагай Бог!

Нашому землякові в Америці

Щирий привіт шлють читачі „Нашого Лемка“ нашому братові композиторові М. Гайворонському за прислану та присвячену нам лемківську коляду. Ми лемки співаємо з одушевленням всі українські пісні, співанки, зокрема любимо та кохаємо наші лемківські, бо вони нас при нашому Народі держать. Ми українці лемки почувасмо себе на рівні з усіми Братами зі Сходу, нас лучить одна думка, один шляхмета. Окремої дороги ми не бажаємо! Кличемо всіх Братів, держатися любой матірної мови, давніх звичаїв, плекати народне мистецтво свою українську культуру. Лихоліття мине; нас віками ломили, крутили нашу душу, одначе живого Народу ніхто не зведе на манівці. Цих кілька щирих слів шлють читачі „Нашого Лемка“ нашому братові композиторові М. Гайворонському в Америці, щоб коротші були йому дні в очиданні Рідної Хати!

Страх має великі очі

Жидівські кати, які запанушилися на найкращій землі на цілій земській кулі — присіли золоті лани України, вивезли останню нитку, послідне піречко зерна з України, щоб вдержатися — не находять стриму в своїй дикунській роботі. Серце й душу вирвали Україні найгірші підлюки-звіри, огидне московско-жидівське плем'я — яке по словам своїх старозавітніх валить усіх богів світа, щоб стати вибраним народом над другими народами — бо, як пише фінляндська преса, що у звязку з убивством Кірова розстріляно досі 109 осіб, а тисячі тамошніх та всіх галичан (знаємо, що багато за райом кинуло рідні сторони, тепер покутує свою нерозвагу в льохах Г. П. У. (Государственне Правительственное Учреждение — історія не тямить ще такого лайдацького дикунства — звірства!). Тимчасом це вбивство совсім не політичне. Ніколаєв вбив Кірова, бо той звів його жінку. Рівнож деяким доморослим галицьким більшовикам здається ще сьогодні що лише „така“ влада вирве село, дасть йому кращу долю — Хай тоді манджають — тепер замерзнений Дністер — легко його перейти — Підіть жидівські любителі в обйираю — чого ждати? Льохів ще стане! — Час прозріти, бо вже більше не буде московських дарів!!! — які побирали багато московських наганячів на Лемківщині за свою пілу працю.

Живий живе думає

Перебуваючи два літа в Кракові, мав я багато нагоди, щоб за цей час обійти всі краківські костели і уважно прислухатися, голошеним там проповідям. Не забув я і про нашу церковцю. Отож у всіх тамошніх костелах зауважив одно: З кожної проповідальниці попри слові Божім „аж переливалося од милосщї ку ойчизньє“. Всі ксьондзи, котрих я проповіді слухав на випередки научали, як має поляк „міловаць свуй наруд“. І диво! Я ніколи не чув, щоб якийсь „обиватель“ проти цього запротестував. Днесь, як на нашій Лемківщині підносять москвофіли „вреск“ проти наших священників, „бо політикують в церквах“, приходять мені на гадку проповіді краківських ксьондзів.

Що це є? — думаю.

Чи може, польські ксьондзи мають „монополь“, побіч слова Божого з проповідальниці—голосити любов.

Чогож розкричались москвофіли? Дялячого вас тота „Україна“ так гризе? Дайте ви нам іншу „ясну ідею“, то підемо з вами. Маєте? Яку? Неділимая?.. Брехня! Це „сліна ідея“, котра ніколи не сповниться! Чуєте ребята? Несповниться! А може хочете збудувати „Самостоятельную Русь“. Гаравд! Бодай була „о своїм“. Та шкода про це говорити. У вас „на таке“ ідеї нема! Слушайте! Ви усякої „масти“ „крою“ хруні. У вас жадної ідеї нема! О, Господи! Я согрішив!—Таж корова—звіря, а має ідею — „повний жолоб“. Чиж ви були би гірші, як корова?

Таж ви маєте голову, дві руки, дві ноги (хвоста не маєте, правда?) тільки ви сліпі і глухі. Та всеж таки ви люди. Слушайте, що хочете від наших священників? Чи забороните їм голосити любов до свого народу?

— Иги! — скаже читач.— „Та они лем хтят найби о Україні не кричали, о „русских“ тоби їм не спірали кричати, кільки би лем влізло“.

Такето вей, а да! Юж сте дома? А як ви „дома“, то знаєте, що шкода про „неділиму“ і думати. А що доперва про неї голосити в церкві. Сеж було би божевілля!

То деж в такому разі кацапська ідея? Як корови мають ідею, то і москвофіли мусять щось думати? — „За всяку ціну, шкодити українцям в дорозі до мети“. Се ідея кацапів! Се, їх хліб насушний! Від тої ідеї невідпекаються ні сіном, ні січкою. Це ясне, як сонце! Хто мав би надію, що кацапи „врозумляться“—о, то був би бідний такий

чоловік, та ще бідніший був би той, хто думав би, що „крик“ москвофілів, спинит Націю в дорозі. Ні! Хто зіпре рух всесвітів? Хто спинит схід сонця? Хто наверне воду горі руслом рік? Хто?.. Нічо нового під сонцьом. Як провідали польські ксьондзи „мілосьць ку ойчизньє“—так і будуть! За це їх хвалють. Так і в нас попри слові Божім, хай з проповідальниць калатає мізок „крестянов“ голос, як грім „Бог і народ!“ Бо як ніхто не годен заколотити ходу небесних тіл, так ні великий, ні малий ворог не спинить в поході українську Націю...

Живий, живе думає.

Мирон Лемиглова

—о—

Жертвам большевицьких звірств

*Глянь на золоті степи України!
Колись це були хліба степи,
А тепер там сумні руїни.
Глянь — це груди її роздерта,
Чути плач-зойк невинних;
Це плаче Мати-сирота!
Лячний зір підносить до небес,
В зоряній країні щастя-чудес
Помочи благає, простягає руки:
— Господи, відверни загибель,
Скороти знущання, тяжкі муки!
Зішли Янгола з небесних піль,
В короні блисків, золотих шатах,
Вогненным хай палить мечем;
Дні свитання-долю України —
Приспіши; її піднеси!
Довічне конання подай всім
Московським України катам...*

юг.

Помер Мачуга. У Ряшеві в тюрмі помер грізний бандит Мачуга, який мав на совісті кілька кривавих нападів у Ряшівщині. Його засудили на смерть. Він з тюрми втік. При втечі його смертельно ранило.

Кількома мовами говорять в Європі? Населення Європи говорить 120 мовами. Найбільше людей в Європі говорить німецькою мовою, бо аж 81 мільйонів. Російською мовою говорить 70 мільйонів, англійською 47 мільйонів, італійською 46 мільйонів і французькою 40 мільйонів. Решта населення говорить іншими мовами.

Всі пишуть, що діється у Ваших сторонах; часопис — це зеркало життя й душі народу; буде знати світ, що діялося, як живе та освідомлюється українське село в Карпатах.

До відома Українській Парляментарній Репрезентації

Передплатники «Нашого Лемка» не одержують від довшого часу точно висланих часописів. В селі Миліку, Злоцькім, в Ростоці великій, в Ждні, в Полянах к. Грибова, в Красній к. Коросна, в Сітніці, Пентній, в Ропі, Ропиці руській нарікають передплатники «Нашого Лемка», що заплатили передплату за часопис та хочуть його читати, а ніхто не дістає «Нашого Лемка», хоч все і точно висилається всім. В цій справі вислано ще в дні 3. серпня 1934. р. скаргу з 12. доказами до Міністерства П. і Т. у Варшаві під ч.: 141., однак мимо цього тривають даліше недоручування, чи нищення часописів, які переходять добру та належну цензуру у Львові.

Як рівнож передплатник з Долини п. Шимбарк доносить, що від часу повені не бачив ще одного числа «Нашого Лемка»; тепер вислано йому всі числа за фрахтом, бо не доходять також реклямовані числа. Через це поносить Видавництво «Українська Преса» значні страти, бо мусить платити пошту подвійно і тричі та часописи даліше недоручують. На домагання в дотичних почтових урядах збувають передплатників словами «що нас ваша газета обходзі». Супроти такого стану конечне буде, щоб Українська Парляментарна Репрезентація подбала та захоронила майно передплатників, які за свою кривавицю передплачують часописи, — перед цим злом та евентуальним надужиттям.

СЕРДИТЬСЯ.

До поштового уряду в Н. прийшов Петро С., щоб післати гроші на передплату «Народньої Справи» та «Нашого Лемка». Урядник перечитав (латинкою писане! бо інакше годі!) на чеку, що гроші шле Петро С... почав вигукувати: «Що за Петро — що за Петро — такого німа». — «Та є — каже передплатник, бо таке «мено» дали на хресті і так буду зватися до смерті». Гроші таки надав, бо рішучість зробила своє. Так поступає кожний чесний чоловік, бо найгіршим народнім гріхом, є цуратися свого імени та батьківської, рідної мови.

—о—

Геть з облудою!

(«Дзим'я без красла — Кукевка масла»
лем. приповідка.)

Слухай «Лемку» з Кривниці —
Пинеш лем самі дурниці!
Ти, як Юда вибраний,
Чиниш зраду між горами.
Лакомишся на золоті
Для підлої, зрадливої роботи.
Гадаси, що ті гроші,
То твої вічні розкоші?!
Лем, не думай сої «Лемку»,
Што на січку зимає дакого підступом,
напотемку.

Ми твої стежки знаме —
Ми сої самі без тебе раду даме.
Не пхайся, Юдо, до наших хиж —
Ми тя не потребуємо, як Карпати здовж
і шири.

Ставсья на талари лакомим Юдом,
То тя повлечуть за то перед страшним
судом.

Бо, як ти не було — того горя —
Спшлеться на нас, як з моря.
Гадаси, як підюдиш — брат на брата,
То твоя газета дашто варта?
І сина проти рідного вітця? —

Ми такої зарази не хочемо — ани коло
пащичого хлівця.

Ми і без тебе газдами будемо —
Не твоею руком на хліб змелемо.
Нумеру з хижки ник нам не здоїме.

Бо твою «политику» глес и вобк и жажен
фрає не піїме!

І. Б.

Несамовиті події

Щойно тепер по від'їзді Ап. Візитатора з нашого краю, виходять на яв темні справки деяких людей тут на Лемківщині. Викрилось, що по селах до вітів ходили темні духи за громадськими печатками на письмо, в яким жадали, щоб з Лемківщини забрати священників-українців. Знаємо з практики і з газет, що священники українці на Лемківщині є дуже люблені — і нарід часто посилав за свої гроші навіть делегації до Перемишля до Еп. Консистоїї, щоб їм не забирали цих священників, аж тут раптом кількох зводителів виманчує від вітів громадські печатки, немов громада не хоче такого священника! Правда, що за підла робота? Але ще на тім не кінець. Знаю село в горлицькій повіті, де з таким письмом до вітця прийшов знаний всім комуніст. Так, комуніст прийшов по печатку на письмо, що люди не хотять українця-священника, лиш «руського». Цікава річ, що тут чомусь і комуністови залежить на укр. священники — а ще цікавіше, що в тім селі проти священника українця, ні **один чоловік** нічо не має. Цікавою річею є теж і то, що цей комуніст не застав вітця в хаті, лиш його жінку (чи нарочком таку хвилю вибрав, цього не знаю!

і коли вона спершу не хотіла дати печатки, то він опісля майже морально вимусив від неї.

Нехайже цей один випадок свідчить, як на Лемківщині збирали підписи і печатки проти українського священства — і це мабуть предкладали Ап. Візитаторови! Нашу духовну Власть просимо подати цей випадок там, де потреба, а ми про подробиці ще донесемо особисто.

В. З.

ОХОРОНЮЙТЕ ОВОЧЕВІ ДЕРЕВЦЯ

Найбільше шкоди роблять зимою в садах заяці. Найкраща охорона деревець перед заяцями є дротяні сітки, однак вони за дорогі. Найдешевша і при тім практична огорожа є з вербової лози або ліщини. Такі огорожі бачимо при деревцях, якими обсажені публичні дороги. Такі огорожі повинні робити й наші садівники, коли мають овочеві шкільки, а також високо-та низькопенні овочеві дерева.

Є городники, що помазують дерева ріжними вонючими мастями, думаючи, що тоді заяці не будуть обгризати кори. Але коли заяць голодний, то це не багато помагає. Він обгризе тоді навіть найбільш неприємно вонючу кору, щоб тільки ратуватися від голодової смерті. В тих місцях, де високо навів снігу, заяць навіть перескочить огорожу, зроблену довкола деревець. Тому треба повідкидати довкола огорожі сніг.

Федькова газета

Як пшоли з улія, так в неділю висипалися люди з церкви. На дворі мороз такий, аж іскриться. Коло церкви ніхто не затримувався, ино чим борше йшов домів. Ішли поквапно і голосно бесідували. Я ішов з Феськом Загонистим. Зачали ми бесідувати і сесе і ноно, а нарешті я повідам:

— Феську, пішлий но ти передплату на газету.

— На што, на што?.. На газету? Здивувався Фесько, як би я не знати о яким чуді повідав.

— Ага, на газету! кажу.

— Ба та на што мі ся газета здава?

— Як то на што? Як будеш читати газету, то довідашся, што в світі чути...

— Ге-е, што в світі чути... Та я і так знаю, што в світі чути, бо я їзджу за ганделем по цілій околиці. Іду аж до Фриштака, Ліска,

до Сянока, Коросня, Сонча, іщи Бог знай де... то все дашто цікавою довідаюся, навіт цікавей, як з газети.

— Добрий, добрий! Але газета не лем о тім пише, што в світі чути. Пише і о іншим, наприклад: вчит господарити по новому...

— «Гос-по-да-рити»... Та хібьяль я не знаю, як газдувати, — ци най там буде по твоему «господарити», жеби аж з газети вчитися? Хе-хе... іщи того бракувало і так чвовек має дос суети. Та мене навчив господарити іщи мій небіщик тато.

— Слухай Феську! Тепер інши часи настали, як були за небіщика тата, то й іначи треба господарити. А як будемо господарити так, як наши тати, то зійдемо на нужду.

— Е-е Петре, ани мі не бесідууй таких дурниць, бо не хочу слухати. Я повідам слово: мій тато їв хліб, хоц і газети не читав, а я не буду? Тепер тилько мудрагелів понаставало, што газети читають, але нам і так не любше, ино іщи гірше, як давно биво.

— Гвасьні, гвасьні! Длятого нам гірше, же іщи мало є таких людей,

што читають газети. По інших краях то кождий газда мусить мати свою газету і їм любше поводиться...

— Дай спокій Петре! Я повідам, же за тот час, як маю читати газету, то волю забавитися, розвеселити...

— Но, то акурат газета може тя розвеселити, бо в газеті нераз є такі веселі річи, що можна насмятися так фест.

— Йой, юж мя звіст зберат з твоєм газетом! Та я потрафю і без газети порядні розвеселитися. Як си принесу літру шпіритаїкі, то ся так забавлю, же но-но! Розійшли ми ся. Навіть, — якто повідають — не гласці. Минуло від того часу пару тижнів. То та розмова з Феськом, юж мі гет до чиста вилетіла з голови. Аж вчера г вечер Фесько приходит до мене, звитався і повідат:

— Петре, на ти три злоти і пішлий їх до Львова, бо я хочу, жеби до мене приходива газета «Наш Лемко».

Я лем очи витріщив на його; нич не гварю, ино си думам: вей, а то

Віра в перемогу дає силу

Як село Полонна постояло за свої права.

В сяниському повіті є село Полонна, яке отряслося вже давно з большевицько-московської язви. Його громадяни знають постояти за свої права, найкращим цього доказом є останні громадські вибори. Праця над виборами почалася вже в половині жовтня м. р. нарадою, ознайомленням виборчого регуляміну та вибором комітету з 8 громадян. Зараз другого дня по нараді проголосив виборчий комітет відозву, подбав про свій льокаль, де урядував стало один з членів комітету. На нараду, скликану комітетом зійшлося 116 виборців і тоді устійнили кандидатів та повновласників листи. Виборчу листу зголосили вчасно, а повновласником вибрали Івана Миця с. Гната. Цю листу приняла влада, бо була важно зголошена. В дні 20. жовтня м. р. скликав комітет другу нараду, зійшлося 80 виборців. Запрошений комітетом др. В. Константнович, адвокат в Буківську, виголосив відповідний реферат.

Все було би відбулося в найкращому порядку, однак найшовся такий, що не подобалося йому зразкове поступування комітету. І саме Михайло Лозик і старий війт

што ся з ним стало? Не давно ани слухати не хотів о газеті, а тепер посилят передплату. — Певно Фесько згаднув мої думки, бо зараз зачав так бесідувати:

— Тобі може дивно, што я хочу читати газету? — Но, то я ти зараз оповім, што мя до того примусіво. Колиси поїхав я до Сянока на торг. Приїхов ем, но тай нич, — шиткой в порядку. Аж спітков ем знайомого жидка. А — я... як ся маеш Гершку! — повідам. Што ту чути? А він звапара, жеби го там перун тріс, — до мене:

— »Што цюти? А смради з гоів цюти«!

— Йой, аж ем підскачів! Аж мя рука засвербіва; таку мов ем охоту дати му пару разів по писку. Але не хотів ем бревєриі наробити. Пішов ем гег. Ходжу - важу по місті; нич не годен купити. Жидівскої шинкой дорогою такою же страх. А нашей туней-туней... за півдармо капцюхи берут; як сами хотят. — Знов здивов ем ся з одним знакомим. Зачали ми бесідувати. Отак раду-раду і о тім і о сім... Дос што я звідовся: Може знаеш, коли тот крізус трісне? Коли буде люп-

Тимко Мицьо, знаний загально з того, що на кожному кроці ставив колоди в освітнім та кооперативнім відродженні села, почали киринити. Він дуже ворожо відносився до оснування читальні »Просвіта«, виступав проти церковного хору, сварив на шкільні діти, що співають католицький гимн, заборонював співати українські пісні, противився заснуванню кооперативи, ганьбив дівчата, що співають на хорах. — На жаль є ще такі посіпаки в наших селах, однак радіймо, що таких щораз менше, бо село прозріває та здорового, національного розвитку ніхто вже сьогодні не запре і не стримає, так само, як ніхто не закряє сонця, що дає життя всім живучим.

По довгих намаганнях внесено протест проти неправного поступування деяких виборців. Сяниське староство узгляднило протест; проголошено нові вибори. Комітет подбав про порядок виборів, на яких був заступник старости зі Сянока — так що на 363 голосуючих, одержала українська листа 320 повних голосів, отже всі мандати на радних і заступників. Сам представник влади мусів признати, що перебіг виборів був незвичайно культурно переведений. Такто че-

ше?

— »Жоли? А хтоди, як ся будут свині коволи«!

Аж ем ся розвостив. — Што знов до фраса! Нич негоден дізнатися; ино звідайся дашто, то каждый сьмієтсья з чловека.

Поїхов ем домів. По дорозі дигнав ем якогоси подорожного і взьов ем го на віз. Што він мі да оповідався — то страх! То бив мудрий хлоп; він пів світа пообіздив. Бив г Франції, г Німцях, на Чехах й іщи деси, але мі юж того голови не триматся. Дос што повідов, як по тих краях, де він їздив, то люди інакше господарять. Наприклад г Німцях, то кождий газда має газету, тото што вичитат, то зараз в себе практикує. І добрий їм поводитсья, хоц землі не більше маюць і г нас, ани земля не любша.

Так мя тото шиткой зацікавило, аж си мишлю: пішло передплату на газету і буду прибувов господарити по новому. І юж більше не буду звідувався, де што чути, коли буде любше, ино сам повім не одному, што цікавого пише газета.

Петро Попередний.

— 0 —

сні громадяни вміють постояти за свої права. З цього бачимо, що сильна воля народу не має стриму та добиваєтсья завсе бажаного.

Мих.

— 0 —

АЖ СЕРЦЕ РАДУЄТЬСЯ.

Дійсно мило читати таке, що пишуть нам зі Согорова долішного: Наше село зачинає прозрівати. Молодь читає і передплачує часописи та книжки. Скрізь по селі чути наші народні та стрілецькі пісні. (Лемківська молодь не може наспіватися стрілецьких пісень!) Наші дівчата і — хлопці ходять в народних гарних вишиваних строях. На Христове Рождєство ходили колядники по хатах з новітнім вертепом. Мило жити в такому культурному селі, де кипить просвітянська праця. За Согоровом дол. повинні піти теж другі дооколичні села, зокрема молодь, бо просвітна нива дає силу і радість до життя. Честь примірним громадянам і свідомій молоді — на новій дорозі до обнови села та кращого завтра!

»Чужий«.

— 0 —

Час прозріти!

— Де ви були — як вас не було — питався один сусід сусіда. Так само сталося в селі Суровиця к. Ялиськ. Як всюди, так і тут були вибори. Суровичани показали, що вони вміють вибрати собі радних. Солтисом вийшов аж такий, що добре господарив в лісі, так що має тепер доходження в Прокуратурі в Сяноці. Ба! коли в Суровиці знов Палестина, »тверді руснаки« воліли жидів — і вибрали 4. жидівських радних, бо мало ще пішло селянської кєрвавиці в руді, ненаситні руки. Як прийде сабаш то ще й свічки »руснак« суне жидові засвітити. Жидівня торочить ліси, перемелює в Вернаївці — а ти лемку ще й за троти плати, або за пару грошів смикай до Мощанця на обрізки — бо це не твоя батьківщина! Аж соромно, що в теперішних часах таке дієтсья — та вся вина — брак сонця-освіти! Читати треба, освідомлюватися, пізнати, де причина біди. Ворожночою нічо не вдіємо, в організаційній-скупченій праці сила! І другі села були бідні, однак спільною просвітою підняли себе, скинули зі себе це рабське ярмо — галапасів та дармоїдів годі дальше жити та вдержувати на нашій батьківській рілі!

Сусід.

— 0 —

Вирівнюйте свою залежність за часопис хоч і найменшими квотами, але точно, тоді й такі найдрібніші в плати у великим числі дадуть нам змогу надалі виконувати дуже важну освіту та конечну для добра Лемківщини культурну працю! Поширюйте „Нашого Лемка“, від хати до хати його подавайте. Спішіть з передплатою, вишлемо Вам другу лемківську читанку, яка вже складається та буде ще вартісніша. Вєй на фронт поширювання здорового слова!

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО «РІДНУ ШКОЛУ».

На основі арт. 13 розпорядку Президента Річнесполитої Польської з дня 15. березня 1933 р. (Д. З. Р. П. ч. 22 з 31 березня 1933 поз. 162) не треба окремого дозволу на збірку у приватних льокалях, серед осіб знайомих особисто тому, хто збіркою займається (уст. е). Так отже не треба дозволу на збірку в гостині, з нагоди весілля, уродин, іменин, чайного вечора і т. п., якщо той, хто збирає, бере датки лише від осіб йому особисто знамих.

Надходять мясниці: дні весіль і забав. Отсею дорогою звертається Головна Управа Т-ва «Рідна Школа» до всіх людей доброї волі, а особливо-ж до нашої молоді з проханням використати кожну нагоду і між знайомими збирати та посылати датки на рідношкільні цілі найрадше прямо на адресу Головної Управи Рідної Школи у Львові, вул. Словацького 14.

Хто відгадає?

Ішов дід з баніць,
Пєс сої девять палиць.
На кожній палиці девять сучків,
На кожнім сучку девять гнізд.
В кожнім гнізді девять кіток,
Під кожною кіткою девять котят.

Хто порахує та відгадає, кожний від нас гарну книжечку має. (Вишлемо другу частину «Історії України»). З розв'язкою просимо слати дописи та списки адрес таких, що ще не читають «Нашого Лемка» та хочуть його передплатити.

НЕ ПОСИЛАТИ ГРОШЕЙ В ЛИСТАХ

В поштових урядах вивішено острогу, щоб не пересилати грошей у звичайних і поручених листах, бо це заборонено Міжнародньою Поштовою Конвенцією. За пропажу таких посилок почта не бере відповідальности.

ЧЕРЕЗ ГРОШІ.

В селі Зизнові, коло Ряшева застрілився молодий парубок, бо не мав грошей на весілля. Гудакі прийшли до його хати грати та його найшли в пивниці мертвого. Знов другий посварився в тім самім селі — бо не міг погодитися з своїм батьком. Все це познака — як зле виховують батьки своїх синів, бо жалують їм гроша на добру книжку та часопис. Людині крім їди треба ще освіти — корму душевного. Хто не читає — той не думає.

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

ЛИСТУВАННЯ

Вл. Паныко Шерба, Ростона в.: зачекаємо — за це приєднайте нових читачів та подайте нам їхні адреси. Часопис будемо слати. Здоровимо.

Вл. Ю. Крупська: годимося, за побажання Сисибілі!

Вл. І. Ячківський: в цій справі внесено скаргу до Міл. П. і Т.; всі числа від повені шлемо фрахтом. Тут не наша вина, бо наша Адміністрація шле точно всім передплатникам наш часопис, зокрема пишемо отверте письмо до Української Парламентарної Репрезентації.

Вл. Анна Оліяр, Америка: переслані гроші (26.25 зл.) зачислюємо на передплату для бідних з Дошиці та Святкової Вел. В імени читачів бажаємо Вам кріпкого здоров'я за Ваші труди та пам'ять про український нарід в Старім краю.

Вл. проф. Дроздяк: просимо подати свою адресу, бо п. Е. Калюка з Америки пересладе для Вас 1 долар; хочемо Вам його переслати.

Вл. Василь Гриценяк: рекламовані числа вислали ще 20. 12. 1934. р.

Вл. Ст. Сорока, Лукачів: будемо посылати; просимо приєднати нових передплатників. Здоровимо.

Вл. Михайло Преца: «Кунча корова» дуже гарне оповідання, одначе дещо задовго; ховасмо на пізніше. Передплата заплачена по кінець 1935. р. Книжки вишлемо. Щиро здоровимо та просимо про нас не забувати.

Вл. М. Святковський: читайте: «Земельні добра на ліцитації». Окремо в листі. Просимо нові адреси.

Вл. Тома Коляр, Америка: листа та цілорічну Вашу і Брата Григорія з Мохначки передплату одержали. Бажані часописи шлемо. Здоровимо Новорічним привітом.

Вл. І. Хомяк, Бонар: ще шлемо; на подані адреси вислали часопис. Дякуємо — не забувайте!

Вл. Юстин Ковальчик, Краків: передплату 3 зл. одержали, просимо прислати нам список адрес, там є багато лемків.

Вл. І. Бог., Поляни: піде; за бажання щиро дякуємо. Загадки передали «Золотому Колосові». Пишіть, бо є у Вас талант.

Вл. Іван Вільха: просимо вибачити, одначе п. Смереканіча вже немає, тому ми не знаємо, що сталося з Вашими віршами. Просимо дальше остати нашим дописувачем, за що згори щиро дякуємо. Передплату (1.50 зл.) заплатив п. І. Х., Львів. Святоче число вислали.

Дописі, які присилають нам непідписані, не будемо помішувати; школа значків! Ми стоїмо в обороні правди! Лише злі часописи бавляться в піджмурки.

Вл. о. В. Ар.: 10 зл. одержали, вислали на передплату до кінця вересня ц. р. пп. Е. Кеєнич Пр., А. Філяк С., Т. Кацак П., Ф. Шевчик і Вашої Всечесности. Щиро дякуємо.

Вл. Андрій Тар.: заплачено 2 зл. Щиро здоровимо. Ждемо на весілля.

Вл. Василь Остров: всі числа від 22-го вислали. Дякуємо за подані адреси. Щирий привіт.

ЧОМУ ТИСНЕ НАС БІДА.

Михайло Жак з Ростоків повіз дерево цілу милю від своєї хати на тартак, щоб його продати та роздобути гріш на податок. Там давали йому за дерево 7 зл. 50 гр. Не продав; поїхав дальше на другий тартак (тартаків на Лемківщині — як зізд на небі!) — знову цілу милю. І аж тут заплатили йому за це дереви (4) злоті. Так то напрошуються наші господарі на свою працю, бо вже не знайдеться ніхто, щоб узняв у свої руки торгівлю — промисл нашим гірським деревом. Доки ще так буде, що будуть насміхатися з нашої недолі?

НАПАСТЬ

На публичний дорозі причепився до повертаючого з Нового Санча, Івана Марковича з Нової Веси якийсь „бараба“. І ні з того, ні з цього, порізав його ножем.

—0—

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

трапився Іванові Сопчиківі, з Нової Веси. Йому поламало в лісі дерево ногу. А все пишеться про обережність при праці.

Курить

тільки українські

паперці і тутки

„КАЛИНА“

Жадайте всюди

Брати в Америці не забувайте, що Ваша рідня жде на Вас, посилайте Вашим Братам на передплату. Не цей дає, що багато дає, але цей що щиро дає!